

Ach, mi - lé dí - tě, ty za - vča - su
du - še tvá u - po - sle - chla hla - su
spě - cháš do hro - bu tma - vé - ho;
Bo - ha O - tce ne - be - ské - ho,
jenž sám, a ne ji - ný, te - be
vo - lá do krá - sné - ho ne - be.

2. Sotva žes radost způsobilo / rodičům, již zas odcházíš; / rychle jsi běh svůj dokončilo / a místo lepší nacházíš; / ani ta slza žalosti / nevrátí tě do časnosti.
3. Odcházíš tedy! Ač nám chvíle / smutná, nastalo loučení; / přece jsme jisti toho cíle / dle Kristova naučení: / že když Bůh dítky odbírá, / věčný ráj pro ně otvírá.

*Tu mu přinášeli děti, aby se jich dotkl,
ale učedníci jim to zakazovali. Když to Ježíš uviděl,
rozhněval se a řekl jim: „Nechte děti přicházet ke mně,
nebraňte jim, neboť takovým patří království Boží.“*

Mk 10,13–14